

Psalmul de taină

Tudor Arghezi

O, tu aceea de-altădată, ce te-ai pierdut din drumul lumii!
Care mi-ai pus pe suflet fruntea și-ai luat într-insul locul mumii,
Femeie răspândita-n mine ca o mireasma-ntr-o pădure,
Scrisă-n visare ca o slovă, înfiptă-n trunchiul meu: sacure,
Tu ce mi-ai prins de cântec viața cu brațe strânse de grumaji
Si m-ai oprit ca să mi-o caut la tine-n palme și-n obraji
Pe care te-am purtat brățara la mâna casnica-a gândirii.
Cu care-am năzuit alături să leagan pruncul omenirii.
Pur trandafir, bătut în cuie de diamant, pe crucea mea
Si care-n fiecă mișcare pierzi cu-o petală câte-o stea.
Pământ figăduit de ceruri cu turme, umbră și bucate.

Tu care mi-ai schimbat cărarea și mi-ai făcut-o val de mare,
De-mi duce bolta-nsingurată dintr-o valtoare-ntr-o valtoare,
Si țarmii-mi cresc în jur cât noaptea, pe cât talazul mi se-ntinde
Si ai lăsat să rățăcească undele mele suferințe;
Unde ți mâinile să-ntoarcă în aer caile luminii?
Unde sunt degetele tale să-mi caute-n cununa spinii?
Si soldul tău culcat în iarbă, pe care plantele-l cuprind
Si-ascultă-n sânul tău suspinul iubirii, cucerit murind?

Tu ce nfiori pe seșuri plopilor când treci din creștet la picioare,
Si prinzi de tot ce te-ntâlnește o plasă caldă de răcoare.
Tu ce scrutezi, scotându-ți sânii pe jumătate din vestminte
Ca să-i sărute focul gurii, cuprinși de mâini cu luare-aminte,
Pustia vremii, străbătută de șoimi de scrum și de nisip,
Carora vântul le-mprumută o-nfățișare fără chip;

Tu te-ai pierdut din drumul lumii ca o săgeată fără țintă,
Si frumusețea ta făcută pare-a fi fost ca să mă mintă.
Dar fiindcă n-ai putut răpune destinul ce-ți pandi faptura
Si n-ai știut a-i scoate-n cale și-a-l prăvăli de moarte, ura;
Ridică-ți din pământ urechea, în ora nopții, când te chem,
Ca să auzi, o! neuitată, neiertătorul meu blestem.